

тѣ мысли, и каквото добро и разумно съмь чюль и научиль отъ други-тѣ, пакъ азъ на други щж го казувамъ. Въ сѣкой единъ народъ, и въ сѣко общество, може да бѣдѣтъ челоуѣци отъ сѣкой единъ занаятъ и отъ сѣко званіе и между сичкы тѣхъ потрѣбно е крѣпко съотвѣтствіе и согласіе, и никой не има право да рече другому: ты не си за потрѣба. Челоуѣкъ прочее като не е само плѣтскій, но и словесенъ, и, кога че за тѣлеснѣ-тѣ му потрѣбѣ сѣ нуждни толкозъ занаяты и изобрѣтенія, достойно и праведно е да има единъ занаятъ и за негоуѣ-тѣ словесность. И той е сякамъ толкозъ по'вече потрѣбенъ, колкото челоуѣкъ чрѣзъ самото прѣиущество на разума и на словесность-тѣ прѣвѣсхожда сичкы-тѣ други животны. Слѣдовѣтелно, когато то'лкова други ся стараѣтъ и радятъ за различны-тѣ мои потребицы, едни стоятъ на оружіе за моѣ-тѣ спокойность, други орѣтъ земѣ-тѣ да ми дадѣтъ хлѣбъ да ѣмъ, едни мя обличятъ и обувать, а други ми доносятъ отъ страны далечны сѣкаквы потрѣбны нѣща; то, право е, и азъ съсъ моятъ занаятъ да изработѣ нѣщо за тѣхъ; да составѣ и да напишѣ нѣщо, което ще бѣде потрѣбно и полезно за тѣхнѣ-тѣ по-благороднѣ чясть, сирѣчь за сѣрце-то, словесность-тѣ и разумъ-тѣ. Това е моятъ занаятъ. Ето кой ми е далъ власть — Богъ, кой-то ми заповѣдува да правѣ моѣ-тѣ длѣжность. Ако ли пакъ ся намѣри нѣкой, да не ще' никакъ ни да знае за мое-то пи'саніе, азъ быхъ му отговориль съ думы-тѣ на извѣстныятъ вамъ нашій слѣпецъ-пѣвецъ, кой-то кога свири и пѣе на трапезѣ често има обичай да казува: Братія! на когото моя-та пѣсень не аресува, нека си тури прѣсти-тѣ въ уши; защото азъ за негоуѣ хатѣръ нѣма да мѣлчѣ и прѣдъ други-тѣ.

Въ третій пунктъ Вы ми намѣтате нѣкаквѣ гордость и Славолюбіе. Азъ щж ви кажѣ право, че наистинѣ силно желаѣ, това що моето име да остане въ родъ-тѣ ми, и да му бѣде мило и драго; надѣѣ ся еще на праведнаго Создагеля, кой о, като единъ Сѣрцевѣдецъ, като познава чистотѣ-тѣ и правотѣ-тѣ на мои-тѣ намѣренія, нече ми откаже въ това, (както не е отказаль и на сичкы тѣзи, които безъ сѣкой врѣмененъ интересъ, а